

บริษัท ฝึกอบรมสัมมนา

วิทยุชุมชน จำกัด

โทร. 02-998-9211

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๕๔-๑๗๖๖/๒๕๕๓

“ค่าเทียว” ที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างนั้น นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างที่เป็นพนักงานขับรถสินค้าโดยกำหนดเป็นอัตราแน่นอนตามระยะทาง และจ่ายให้ทั้งในเวลาทำงานปกติและนอกเวลาทำงานปกติในอัตราส่วน ๓๐ ต่อ ๗๐ (ตามที่ฝ่ายนายจ้างและลูกจ้างแถลงรับ) “ค่าเทียว” (ของสถานประกอบการรายนี้) จึงเป็นเงินที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันจ่ายเป็นค่าตอบแทนในการทำงานตามสัญญาจ้าง ส่วนที่ตอบแทนการทำงานสำหรับระยะเวลาทำงานปกติร้อยละ ๓๐ จึงเป็นค่าจ้างตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่ส่วนที่ตอบแทนการทำงานนอกเวลาทำงานปกติร้อยละ ๗๐ ไม่เป็นค่าจ้าง จึงต้องนำ “ค่าเทียว” ส่วนที่เป็นค่าจ้างไปรวมกับเงินเดือนเพื่อพิจารณาว่านายจ้างจ่ายค่าจ้างต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำหรือไม่

เมื่อนายจ้างยังคงโต้แย้งกับลูกจ้างอยู่ว่า “ค่าเทียว” เป็นค่าจ้างหรือไม่ จึงถือไม่ได้ว่านายจ้างจงใจไม่จ่ายค่าจ้างส่วนที่ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยปราศจากเหตุผลสมควร

จาก คำพิพากษาศาลฎีกาคดีแรงงานที่สำคัญ โดย ศาสตราจารย์เกษมสันต์ วิลาวรรณ